

Torsdag d. 12. juli 2012 (Honolulu på øen Oahu)

Vi rigger den helt store morgenmad til på altanen. Pigerne rister brød, og Hanne kæmper med kasserollen for at frembringe kaffe til alle. De små duer flokkes omkring os, og de napper alle krummer, der helt tilfældigt finder vej ned til gulvet. Vi nyder vores første fridag og tager os god tid.

Nu ifører vi os korte bukser for at gå en tur ned til stranden, og ganske kort tid efter står vi på Waikiki Beach, der anses som en af de største turistmål på Oahu og Honolulu. Her er ikke grotesk mange mennesker endnu, så vi kan snildt slendre ned ad stranden i vandkanten og soppe i det varme vand, som skyller op på stranden over vores ben.

Vi finder et sted at købe noget at drikke, og så slår vi os ned og betragter surferne og mylderet af mennesker. Tokyo må være mennesketom på dette tidspunkt, for alle japanere er vist her. Men Hawaii er jo også midt mellem det amerikanske fastland og de japanske øer, så det er lige oplagt for begge parter at tage herud midt i Stillehavet for at holde ferie.

Pigerne vil shoppe lidt, og Hanne har lovet en kollega at tage et fotografi af det sted, hvor Elvis Presley holdt sin berømte come-back koncert "Aloha from Hawaii" i 1973. Vi stiler derfor mod "The Neal Blaisdell Center", som ligger et godt stykke væk. På vejen passerer vi lystbådehavnen, hvor store fisk tager for sig af retterne fra bådene, og vi får et kig på dele af Honolulu, som ikke er højhuse. Vi krydser igennem en stor "mall" med masser af butikker, og jeg får formodes 26 dollar udskiftet batteriet i mit ur – det er vildt dyrt – jeg kunne få et nyt ur for de 150 kr! Til gengæld falder vi over et par meget flotte badeshorts til mig, mens vi venter på uret, så jeg bliver den første der shopper på denne tur.

Koncertsalen er et flot stor østersskal, der er omkranset af et område med vand som sender bølgende refleksioner op mod taget.

Inde i selve centeret er der en fødevarer-konference, og en dame spørger os, og vi har fundet den spændende.

Hanne fortæller hende, at vi skam kun er her at tage et billede af bygningen, og den rare dame peger os tilbage i retning mod en statue af selveste Elvis udenfor bygningen. Kort efter står vi ved ham, og vi bliver på skift forevigtet sammen med ham. En plade foran statuen fortæller, at netop denne koncert var den første TV-koncert i verden, der blev transmitteret direkte via satellit. Utroligt så langt man er nået siden 1973. I dag kan intet ske uden at det øjeblikkeligt kan ses over alt på jorden.

Vi trasker nu tilbage mod hotellet og passerer en del store flotte bygninger, inden vi krydser floden, som er en afvandingskanal fra bjergene. 50 meter fra hotellet får vi en sms fra pigerne, der nu også er på vej tilbage, så kort tid efter mødes vi til væskeindtag på altanen. De viser deres shopping frem, og jeg praler med mine flotte nye badeshorts.

Signe mangler at afsende den sidste rapport fra Roskilde Festivalen, så hun bliver på værelset for at skrive, mens Marie, Hanne og jeg ifører os badetøj og opsamler badehåndklæder i receptionen på vej ud. Kort efter ligger vi og sopper i det varme vand, mens vi kigger tilbage mod stranden og de flotte strandhoteller. Man går kun op, fordi man er ved at gå i opløsningen – vandet er vel lige under de 30 grader. Det er meget salt, og det er så ”mælket” af sandpartikler, at man ikke kan se mere end 10 cm ned i det. Det er nok disse partikler, der giver den nærmest fluorescerende lyseblå farve, der er så smuk.

Vi går direkte tilbage til hotellet, hvor vi bruser saltet af, og så er det øltid på altanen. Det er ved at blive mørkt, og vi er sultne og lidt trætte. Vi har absolut stadig jet-lag efter at have forskudt døgnnet 12 timer. Pigerne har spottet en masse små restauranter i det center, hvor de shoppede, så der går vi over og kigger efter aftensmad. Nogle steder er vildt dyre, men en japansk sushi-fiskerestaurant ser lovende ud. Marie er for træt til at vente en halv time på bord, så vi går videre, men efter et kvarters forgæves søgen, vender vi alligevel tilbage, og det fortryder vi ikke. Mens vi venter i baren med en drink, kan vi se hvad bartenderen anbefaler af mad til bar-gæsterne, der spiser, så da vi kommer over til bordet, ved jeg præcis, hvad jeg vil have. Rå tun-skiver på salat og en ”Red Dragon”, som er en sushi-rulle med rejer, tun og rød rogn på toppen. Det er ufatteligt lækkert, og pigerne er også meget begejstrede for deres valg.

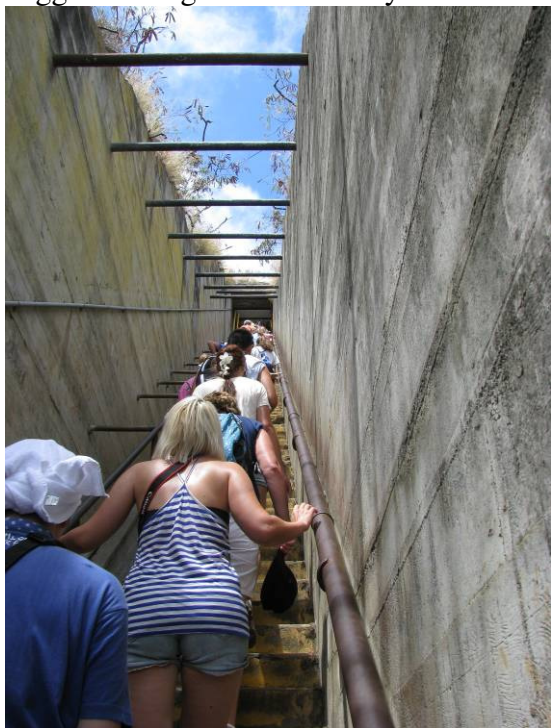
Proppede og mætte vakler vi over gaden og ind i vores supermarked for at købe en liter mælk og et brød, og her støder vi på en anden dansk familie, der er ved at få et hjerteslag over priserne. ”36 kroner for en pakke toast-brød”, lyder det indigneret gennem butikken. Vi nøjes med at smile og tager mælken. Tilbage på altanen får vi lige en øl, inden vi styrter om. Vi glemmer at lukke døren ud til altanen, men selv de støjende airconditionerings ventilatorer på taget overfor kan ikke holde os vågne.

Fredag d. 13. juli 2012 (Oahu)

Fredag d. 13! Hanne proklamerer, at alt kan ske i dag, så vi skal have alt fra snorkeludstyr og badetøj til regnjakker med på turen i dag. Morgenmaden er noget hurtigere end i går, så præcis kl. 8 tropper vi op i biludlejningen lige overfor hotellet og får udleveret en hvid Toyota Corolla. Den unge mand, som fører os op i garagen, forsøger at opgradere os til en ordentlig bil, da vi jo er 4 personer. For kun 15\$ ekstra, kan vi få en stor benzin-sluger, men vi har rigeligt i den almindelige Corolla, som vi kort efter suser af sted i mod Pearl Harbour. Det er et kort stykke ud af Honolulu på motorvej H1 mod vest, og der er stadig parkeringspladser, da vi ankommer, og det tager vi som et godt tegn. En kollega havde advaret mig om, at der kunne være ventetid, men der er kun ganske få i køen til sikkerhedschecket. Pigerne søger straks mod toiletterne, og jeg stiller mig i den korte kø for at købe billet til ”The Arizona Memorial”, som er et aflangt hvidt kapel, der ligger ude midt i bugten over de 2000 døde, der stadig ligger nede i det sunkne krigsskib efter angrebet d. 7. december 1941. Her kommer det så: ”Der er billetter på færgen over til mindesmærket kl. 13!”. Det var ikke en del af planen, så jeg køber ikke billetter, men trasker i stedet tilbage til pigerne, og overbringer nyheden om, at det ikke bliver i dag, at vi skal se dette. Hanne foreslår, at vi bestiller billetter til sidst på dagen, men det vil ødelægge vores køretur, hvis vi skal planlægge ind med det, så vi beslutter at bruge en hel dag på dette sted, ”næste gang vi er på Hawaii” ... vi skal herover en gang om vinteren og se de mange store hvaler, der migrerer forbi mellem november og februar. Vi slår et kort slag ned forbi vandet og kigger på ubåden, som ligger tæt på.

I det fjerne kan vi se "Arizona Memorial" og bag ved dette ligger "Mighty Mo", som er kælenavnet for slagskibet Missouri, som har deltaget i adskillige krige og nu ligger her som museumsskib. Vi runder også lige boghandleren for at købe lidt litteratur, men de har ikke den sædvanlige "nationalpark bog", så vi nøjes med at få en håndfuld af de små National Park-foldere, som vi samler på fra alle de mange parker i USA. Pigerne mener, at det er snyd, når vi ikke har været inde, men vi har jo set stedet, så DET tæller. Nu suser vi så videre mod udsigtpunktet over Honolulu og Waikiki Beach, som er et gammelt vulkankrater, der kaldes "Diamond Head". Her er vi lige ved at blive afvist på parkeringen, da her er fyldt, men vi indvilliger i at vente, og holder i kø i kun ti minutter, da en ung mand fra en udsigtspost dirigerer os over til en ny tom plads. Så er det på med vandreskoene og op ad stien til toppen af krateret, hvor US Army har efterladt observationspunkter, så de kan spejde ud over Stillehavet. Vi kravler op ad stierne, og de sidste 5 minutter foregår det gennem små mørke tunneller og stejle trapper, så en del af amerikanerne stønner og jamrer, og lader os passere. Det er absolut umagen værd, for udsigten over Waikiki Beach med højhusene i baggrunden og det brusende lyseblå ocean foran er et fantastisk syn.

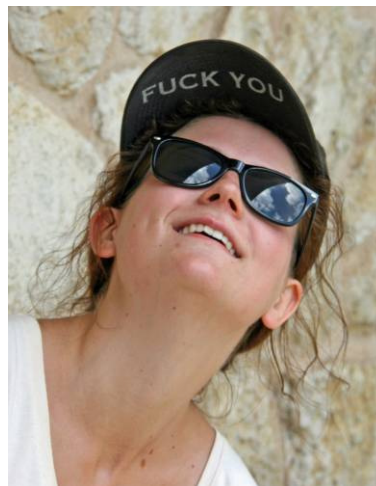
På vej ud af bunkeren stødte jeg kameraet på betonvæggen, og det bekymrer mig, at jeg nu ikke kan lukke objektivet helt sammen ... kan det tage billeder? Tilsyneladende, så vi skyder helt vildt fra toppen, og forsøger at få hinanden med i forgrunden.

Et oplagt kalenderbillede.

Signe og Marie får øje på en kasket med en tvivlsom påskrift, som ligger på den forkerte side af afspærringen, så uden at jeg opdager det, bliver den forceret på trods af alverdens forbuds-skilte, og kasketten bliver indfanget. Åndssvage unger! Det kommer næppe på kalenderen til næste år.

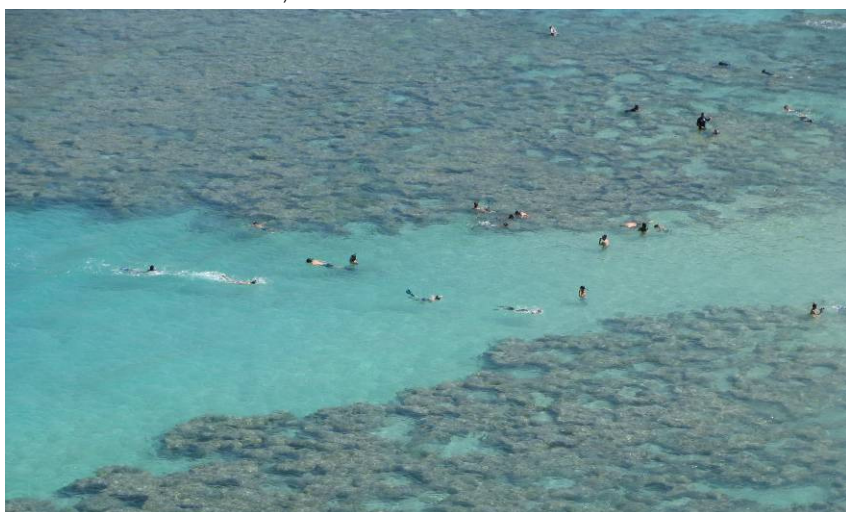
Turen ned er nemmere, og pigerne glæder sig vildt til at få en frugt-smootie med mango, som er meget lækker og forfriskende, mens vi sidder i skyggen og køler af. Herligt at her var plads, for det ville vi nødtigt have undværet.

Næste mål var øens bedste snorkel-område, men ifølge bogen, så er her næppe plads på parkeringen midt på dagen, og klokken var lidt over middag, da vi ankom. Helt uden problemer kom vi ind på parkeringen, og jubelen var endeløs, da vi så udsigten fra toppen af klipperne ned over den smukke skærmede bugt, hvor kun lave bølger nåede frem til det rev, der skulle være fyldt med fisk og gøre det ideelt for snorkling.

Vi skulle lige igennem en biograf, hvor vi blev instrueret om alle de ting, som vi IKKE måtte gøre, når vi kom ned til revet. Man skal ikke røre noget, og man må specielt ikke træde på det skrøbelige rev, hvor fiskene spiser fra. Her var fine skifteforhold, så vi var hurtigt i badetøjet, og mens pigerne soledede, tog Hanne og jeg den første tur med snorkel og maske hen over revet, hvor man kun lige kan flyde hen over, uden at strejfe de skarpe sten. Det gør det så endnu mere spændende, når en lille muræne kommer ud af sit hul og stirrer ondt på os, med sine små øjne. Selv om den ikke var så stor, så har man ikke lyst til at komme helt tæt på den. Her er også en masse små og større fisk i mange flotte farver, så her er rigeligt at se på, selv om selve revet er næsten farveløst.

Vi holder skiftedag med pigerne, som forsvinder ud med deres udstyr og Signe's dykkerkamera, så de kan forevige deres tur. De er nu ikke ude så længe og kommer ind igen med en bemærkning om, at vandet er grumset i forhold til f.eks. Ægypten. De er for godt vant! Hanne og jeg tager en tur til, og jeg får kameraet

med i håb om at lokalisere murænen igen, men det lykkes ikke. I stedet skyder jeg en masse andre fisk, men det er lidt svært, når man ikke har briller på, og masken langsomt fyldt med meget koncentreret saltvand, da mit overskæg gør masken lidt utæt. Ved 15.30-tiden forlader vi denne fantastiske strand og køber lidt mad på vej ud, som bliver indtaget i bilen, inden vi fortætter på vores rundtur. Vi havde forestillet os at tage hele øen rundt, men pga. både vandre- og badetur, må dette erstattes af en mindre rundtur, som bringer os ud til lidt barskere kyst, hvor vi kan se højere bølger og skummende hvide brus, der rammer klipperne. Et sted er der et lille "blow hole", der som på en hval skyder et damp-sprøjt op, hver gang en bølge rammer kysten. Selv om Marie nok overdriver lidt, så er blæsten meget voldsom her, så man klamrer sig til kameraet og rækværket.

Vi forlader dog skyndsomt stedet, da en bus fuld af identiske violette japanske børn overtager stedet under stort ståhej. Tokyo MÅ være mennesketom lige nu.

Vi kommer nu ind i mørkere skyer, da vi kommer op i højderne, og bevoksningen minder totalt om jungle. Fugtigheden er nærmest klistrende, da vi står ud af bilen for at nyde udsigten, og på vej ned ad bjerget, er det en ren grøn mur, der omkranser vejen omkring og over bilen. Hanne skyder ud gennem ruderne, og Marie tager et par ud af sideruden for at fange dette fascinerende landskab.

Nu går det stejlt ned, og på under 200 meter skifter landskabet fra grøn jungle til beton-jungle, og vi er tilbage i Honolulu. Hanne guider os med sædvanlig sikkerhed gennem byen, og et kvarter før lukketid kl. 18 lander vi bilen og afleverer den lige foran hotellet, så vi er fri for at leje en plads på hotellets parkering natten over, for at kunne aflevere den i morgen.

Det er øltid på terrassen, og pigerne smider sig herefter på sengen og studerer dagens billeder med høje grin og morsomme kommentarer.

Vi tager mere tøj på og trasker ganske kort ned til vores dyre supermarked, hvor der ligger en Chilis restaurant overfor. Her får vi laks og pigerne får pasta, og det bliver langt dyrere end i går, på trods af at det ikke var specielt lækkert ... slet ikke i forhold til i går, hvor sushien var i særklasse. Vi runder lige supermarkedet for at købe en liter mælk til morgenmaden. Det er stadig rystende priser. Vi må håbe på, at vi finder billigere steder at købe ind senere på rejsen ... ellers bliver det en meget dyr tur.

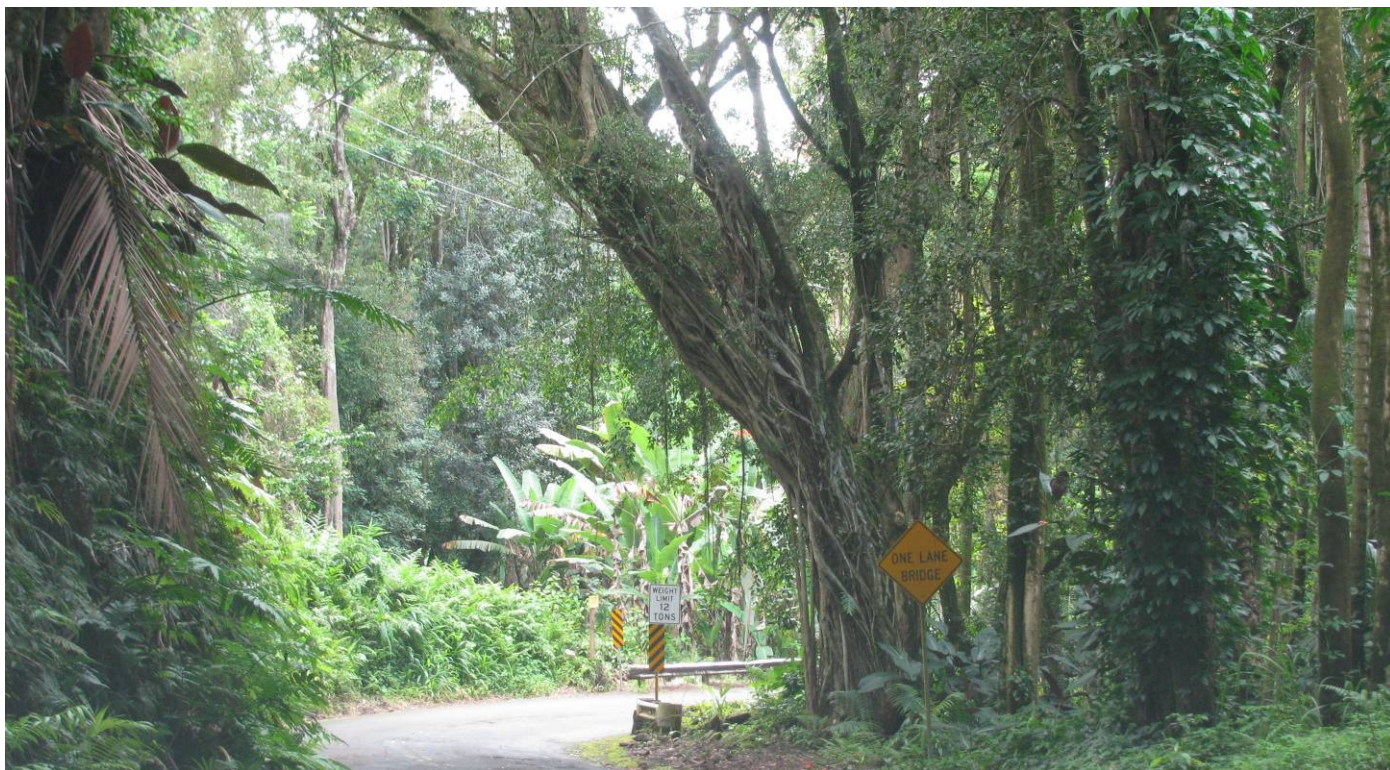
Tilbage på hotellet styrter Signe og Marie direkte i seng, men Hanne og jeg tager de sidste to øl fra køleskabet på altanen, hvor det blæser voldsomt udenfor. Det gælder om at tømme køleskabet. Vi skal flyve videre til Big Island i morgen tidlig, og vi bestilte allerede en taxi til kl. 9, da vi kom tilbage fra restauranten.

Lørdag d. 14. juli 2012 (Hawaii Big Island)

Vi har pakket færdig, da pigerne dukker op til morgenmad, og da opvasken er klaret ringer de fra receptionen og siger, at taxien er ankommet. Få minutter efter er vi på vej til lufthavnen, og da det er lørdag, er der slet ikke den samme trafik, som i går. Vi har derfor 1½ time i lufthavnen, hvor vi kan ordne billeder, skrive dagbog eller læse, inden det korte hop over til Big Island. Det er en flot indflyvning over Big Island, og vi kan se en masse jungle og vandfald fra luften – den vej vi skal køre på om kort tid. Helt uden problemer får vi bagage og bil, så ved 13-tiden cruiser vi ud i vores meget store van, hvor pigerne i vanlig stil ligger ned med strakte ben og nyder livet. Det billede har vi set før.

Få miles fra Hilo Lufthavnen lokker et skilt med "scenic route" os væk fra hovedvejen, og belønningen er lamslående. Vi kører direkte ind i tæt junglebevoksning, hvor de grønne mure omkring vejen næsten ikke tillader passage. Med korte mellemrum skal vi over smalle broer, hvor kun én bil kan passere, så vi lister os af sted men holder også ind, så vi kan gå tilbage på broerne og nyde udsigten, der hver gang byder på små vandfald og en endeløs frodighed. Biologen iblandt os konstaterer, at disse planter må have alt, hvad de skal bruge, ellers kunne her ikke være så overdådigt frodigt.

Kortet, som vi fik udleveret i biludlejningen har markeret en State Park, som skulle have vandfald, så her drejer vi ind i håb om også at kunne købe noget at drikke og måske noget frokost. En lille butik får os til at dreje ind og parkere den store bil, der lige kræver lidt tilvænnning. En ældre og meget fin japansk dame betjener os, og hun betragter med begejstring vores piger og sammenligner ansigtstræk med moderen. Hun roser dem også for ikke at bære make-up. Hun kæmper med sit kasseapparat, og det hele må slås ind tre gange, før vi kan sige pænt farvel og drage videre med et par sandwiches, chokolade og noget drikkeligt. Kort efter dukker "Akaka Falls State Park" op, og vi slipper 5\$ for at parkere og komme ind. Med vanlig amerikansk grundighed, er det støbt betonfortov med rustfrit stålgelænder hele vejen rundt i parken, som er en rundtur på ca. 20 minutter. Pigerne er helt vilde over bevoksningen, der også er imponerende og massiv. Her er mange flotte og farverige blomster, og til vores overraskelse, ser vi ikke et eneste insekt. Vi kommer forbi et lille vandfald, inden vi når til højdepunktet, som er det 135 meter høje Akaka vandfald. Vi sætter os på rækværket og spiser vores mad, mens vi betragter det flotte syn. Det er varmt nu, og vi har ikke solcreme på, så vi haster tilbage til bilen.

Kort efter er vi tilbage på hovedvejen, og landskabet ændrer sig nu dramatisk. Vi kommer ind i et område med svensk fyrreskov, og snart efter ligner det bakkede grønne landskab et postkort fra Bornholm. Da vi når den nordlige spids af øen er det som om, at nogen har trukket en streg gennem øen og sagt: "Her stopper det grønne". Landskabet er nu gold ørken, og mange skilte advare om den store brandfare. Snart er der ikke mere brændbart men kun lava-klipper til alle sider, og så langt, som vi kan se, er der flader strækninger, hvor man tydeligt kan se, hvordan lavaen i sin tid har flydt.

Folk har dekoreret de sorte lavablokke med hvide sten, så over alt er der små budskaber til levende og døde så som: "We miss you Chris" eller "S+H" skrevet med de små hvide sten. Pudsigt!

Vi når frem til øens anden store by Kailua-Kona, hvor vi skal bo. Helt uden problemer finder vi hotellet, som heldigvis ligger et stykke væk fra det turist-gedemarked, som præger centrum af byen ud mod vandet. Vi træder nu ind i en enorm lejlighed, hvor vi har to store soveværelser, to badeværelser og en kombineret køkken/spiseafdeling/stue, der hænger sammen via en bardisk. Fra vores soveværelse og stuen kan man komme ud på altanen, som fra anden sal skuer ud over pool-området, og har havet med brusende hvide skumtoppe bagved. Larmen er voldsommere end Honolulu's airconditioning, men denne bølgemaskine-støj, kan man ligesom bedre leve med ... det er rent ud sagt fantastisk.

Efter at have pakket ud lokaliserer vi Walmart på PC-kortet, og snart efter kører vi tilbage gennem turist-sumpen og drejer ind mod Mekka. Signe udtaler efter få minutter i butikken, at hendes liv har fået et boost! Pigerne shopper vildt ind i det billige tøj, mens jeg sørger for øl, vin og chips i den anden ende af butikken. Dette er kun ”en standard Walmart-butik”, så de har ikke frisk frugt og kød. Det får vi efter 1½ times tøj-shopping i nabo-supermarkedet Safeways, som Hanne og jeg ofte køber ind i, når vi kører på tværs af USA. Her er priserne lige ½ gang højere end hos Walmart, men udvalget er også ekstremt lækkert. Pigerne er lidt tid om at finde, hvad de vil have at spise, og da jeg nu er meget air-conditioning-forkølet, fryser jeg og går ud i varmen, mens pigerne betaler. Kort efter er vores enorme køleskab pænt fyldt op, og vi kan nyde et glas vin, mens færdig-retterne blive varmet i mikrobølgeovnen. Ingen har kræfter til at lave rigtig mad nu – klokken er 21 før vi sætter os til bordet.

Nu er der kun tilbage at sætte sig ud på den mørke altan og nyde udsigten til den belyste pool og det hot-tub med bobler, som er meget populært – det er i hvert fald fyldt helt op med badende gæster indtil kl. 22.15, hvor pool-manden ankommer og lukker ned for denne dag. Vi lukker også ned, da vi er udmattede efter de mange indtryk, så alle kaster sig i seng ... pigerne dog med fjernsynet tændt. Lejligheden har selvfølgelig tre store fladskærme. Intet er overladt til tilfældigheder her.